

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ,

ΑΠΑΝΤΑΜΕ ΜΕ ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΝ

Εδώ και καιρό, γίνεται ολοένα και πιο σαφές ότι εξελίσσεται σχεδόν απερίσπαστα ένα σχέδιο υποτίμησης και απαξίωσης της ζωής και της εργασίας μας από τα αφεντικά, ένα σχέδιο που εντείνεται όλο και περισσότερο με νόμους, κρατικές πολιτικές και ρητορικές, αλλά αποτυπώνεται και πηγάζει πρωτίστως και από το δυσμενή, για τους από τα κάτω, καθημερινό συσχετισμό δύναμης στους χώρους εργασίας αλλά και έξω από αυτούς. Φαίνεται όμως και κάτι άλλο: ότι αυτή η διαδικασία δεν είναι αυτονόητη ούτε ανεμπόδιστη αλλά τροφοδοτείται και από την έλλειψη ενός ανταγωνιστικού κινήματος, ικανού να σταθεί ανάχωμα σε αυτή ακριβώς την κατάσταση. Ας δούμε όμως με κάποια πιο συγκεκριμένα παραδείγματα, το πώς αποτυπώνονται στην παρούσα συγκυρία τα παραπάνω, μέσα και έξω από τις σχολές:

Ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων

Καίριο είναι το ζήτημα της κλιμακούμενης έντασης με την οποία η κρατική καταστολή επιχειρεί να κάμψει τις συλλογικές μας αντιστάσεις όποτε αυτές εκδηλώνονται με επικίνδυνο για τους κυρίαρχους τρόπο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, αποτελεί η δίωξη των 5 φοιτητών από την Αγία Παρασκευή, οι οποίοι κινδυνεύουν σοβαρά να εκδοθούν στις ιταλικές αρχές. Πιο συγκεκριμένα, το παράπτωμα αυτών καθώς και άλλων πέντε Ιταλών που επίσης συνελήφθησαν, είναι το "θράσος" να συμμετέχουν ως ενεργά πολιτικά υποκείμενα στη διαδήλωση "No Expro" την περασμένη Πρωτομαγιά, πλάι σε εκατοντάδες άλλους αγωνιστές. Σκοπός της εν λόγω διαδήλωσης υπήρξε η παρέμβαση στα εγκαίνια της Παγκόσμιας Έκθεσης Expro που για φέτος πραγματοποιήθηκε στο Μιλάνο. Πρόκειται για μια διεθνούς εμβέλειας "πανηγύρι" από νέες τεχνολογίες και προϊόντα πολυεθνικών, στο πλαίσιο της οποίας επισφραγίζονται οι ανανεωμένες συνθήκες εκμετάλλευσής μας με τη μορφή εμπορικών συμφωνιών. Φυσικά, η επίδειξη πλούτου και κυριαρχίας της καπιταλιστικής οικονομίας δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί χωρίς την αγαστή συνεργασία του ντόπιου κεφαλαίου, της μαφίας και του παρακράτους, εκτοπίζοντας χιλιάδες κόσμου και αρπάζοντας βίαια δημόσιους και κοινούς χώρους.

Την ίδια ώρα που η φιέστα μεγαλοεργολάβων και λοιπών αφεντικών χτίζονταν στις πλάτες υποτιμημένης και απλήρωτης εργασίας, ένα μεγάλο μέρος αγωνιζόμενων ανέργων, εργατών, φοιτητών που βλέπουν τη ζωή τους να περιχαράκωνεται ολοένα και περισσότερο, όσο το καπιταλιστικό σύστημα προσπαθεί να ορθοποδήσει από την κρίση του, αποφάσισαν να εναντιωθούν με κάλεσμα αντισυγκέντρωσης. Δεν είναι τυχαίο πως η σύλληψη των 5 φοιτητών, την οποία ακολούθησε λήψη αποτυπωμάτων και γενετικού υλικού, πραγματοποιήθηκε την επομένη, κατά την έξοδό τους από κατειλημμένο κοινωνικό χώρο, καθιστώντας ακόμη πιο προφανείς τους πολιτικούς λόγους της δίωξης. Σε κάτι τέτοιο άλλωστε συνάδουν και οι μέχρι τώρα γνωστοποιημένες κατηγορίες που τους έχουν προσάψει για συμμετοχή σε διαδήλωση και "διατάραξη κοινής ειρήνης". Εδώ να προσθέσουμε πως η "διατάραξη κοινής ειρήνης" που, όλως παραδόξως, αναφέρεται σε διαδηλωτές και όχι στους μαφιόζους της Expro, αποτελεί για τον ποινικό κώδικα του ιταλικού κράτους κακούργημα, βάσει νόμου που θεσπίστηκε για πρώτη φορά τη δεκαετία του '30 επί Μουσολίνι! Σε περίπτωση έκδοσης, οι διωκόμενοι κινδυνεύουν να παραμείνουν στις ιταλικές φυλακές για πολύμηνο χρονικό διάστημα, μακριά από οικεία πρόσωπα, απομονωμένοι και εκτεθειμένοι στις αντικειμενικές δυσκολίες της νομικής και κοινωνικής τους υπεράσπισης σε μία ξένη χώρα.

Είναι αναμενόμενο βέβαια πως σε καιρούς άγριας συσσώρευσης κεφαλαίου από πλευράς των αφεντικών, δηλαδή σε καιρούς κρίσης του καπιταλισμού, οι κοινωνικές αναταραχές και οι συνεπακόλουθες ταξικές διεκδικήσεις οξύνονται. Είναι σε αυτές τις περιόδους που, περισσότερο από ποτέ, μεγαλώνει ο φόβος της αστικής τάξης καθώς και η επιτακτική ανάγκη να προστατεύσει τα συμφέροντά της μέσω του κράτους. Αυτό με τη σειρά του συσπειρώνει με σφοδρότητα τις εξουσίες του, έχοντας ως στόχο την φίμωση και την καταστολή οποιασδήποτε αντίδρασης. Είναι αυταπάτη να πιστεύει κανείς πως η δίωξη και ο κίνδυνος έκδοσης των 5 φοιτητών, αποτελεί ένα μεμονωμένο περιστατικό κρατικής τρομοκρατίας. Αντιθέτως, αποτυπώνει μια συστηματική και εντεινόμενη προσπάθεια να ποινικοποιηθούν οι αγώνες των από τα κάτω, οι αγώνες όσων από εμάς είτε επιλέγουν είτε θα επιλέξουν την συλλογικοποίηση και σύγκρουση με τους εκμεταλλευτές τους τόσο στο πλαίσιο της εργασίας, όσο και στις γειτονίες, τις σχολές ή τον ευρύτερο χώρο κοινωνικής αναπαραγωγής τους.

Μετανάστευση

Τους τελευταίους μήνες, το θέμα των μεταναστευτικών μετακινήσεων ήρθε ίσως περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη πρόσφατη περίοδο στο προσκήνιο, με τους μετανάστες και τις μετανάστριες να αντιμετωπίζονται, όπως πάντα, άμεσα ή έμμεσα σαν πρόβλημα από τα ΜΜΕ και τον επίσημο κρατικό λόγο, ταυτόχρονα όμως όσα βιώνουν στην προσπάθειά τους να μεταναστεύσουν, να παρουσιάζονται σαν “τραγωδίες” και “προσωπικά δράματα” , σαν να μην υπάρχουν υπαίτιοι στις “πρωτοκοσμικές κοινωνίες” για όλα αυτά. Αυτό που αποκρύπτεται βέβαια, είναι ότι οι θάνατοι στα σύνορα απλώς δε θα υπήρχαν αν δίνονταν νόμιμες κι ασφαλείς διόδους στους/στις μετανάστες/στρίες. Αντίθετα, η κρατικά οργανωμένη απαγόρευση της μετανάστευσης και η συνακόλουθη ανέγερση στρατοπέδων συγκέντρωσης και φρακτών στα σύνορα , η διεξαγωγή χερσαίων και θαλάσσιων περιπολιών κλπ, αναπόφευκτα οδηγεί σε κρατικές δολοφονίες στα σύνορα και έχει σαν στόχο όχι να εμποδίσει πλήρως τη μετανάστευση, αλλά να τη θέσει στα εκάστοτε επιθυμητά πλαίσια, εντάσσοντας τις ζωές και την εργασία των μεταναστών/ών σε ένα καθεστώς (ημι)παράνομιας και επισφάλειας και προσφέροντας στα αφεντικά ακραία υποτιμημένη και πειθαρχημένη εργατική δύναμη. Αξίζει βέβαια να σημειωθεί και ο κρατικός διαχωρισμός σε πρόσφυγες (που είναι “κατατρεγμένοι” και πρέπει να τους βοηθήσουμε) και (λαθρο)μετανάστες/τριες (που “δεν χωράνε εδώ και πρέπει να επιστρέψουν στις πατρίδες τους”), ένας διαχωρισμός ενδεικτικός της εναλλασσόμενης διαχείρισης των μεταναστών και μεταναστριών με “φιλανθρωπικές” και κατασταλτικές -και στις δύο περιπτώσεις πάντως ρατσιστικές- μεθόδους.

Εκπαιδευτική αναδιάρθρωση

Έξω από το κάδρο δε θα μπορούσαμε βέβαια να αφήσουμε και το χώρο του πανεπιστημίου, στον οποίο εντείνεται η αποκαλούμενη «αναδιάρθρωση», μια διαδικασία δηλαδή που περιλαμβάνει σημαντικές αλλαγές, τόσο στην εσωτερική λειτουργία του πανεπιστημίου (εντατικοποίηση σπουδών, επιδείνωση εργασιακού καθεστώτος στα πανεπιστήμια, παρεχόμενη γνώση κλπ), όσο και στη σχέση του με εξωτερικούς παράγοντες όπως τα επιμέρους αφεντικά και το κράτος (π.χ. ανάθεση βασικών λειτουργιών του πανεπιστημίου σε ιδιώτες, αύξηση των κρατικών κονδυλίων για έρευνα χρήσιμη στην αστυνομία και το στρατό κ.α).

Βασικό, και μάλιστα όλο και πιο επίκαιρο στοιχείο της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης, θεωρούμε και τη μετακύλιση του κόστους φοίτησης στην πλάτες μας, την οποία βιώνουμε από πρώτο χέρι και στο Πάντειο. Σχετικά με την σίτιση, τα οικονομικά κριτήρια που ορίζουν τους/τις δικαιούχους ολοένα και στενεύουν αποκλείοντας ένα μεγάλο μέρος φοιτητών/τριών. Μάλιστα, ο έλεγχος στη λέσχη έχει εντατικοποιηθεί σε σχέση με προηγούμενες χρονιές, τόσο απέναντι σε όσους/ες δε δικαιούνται δωρεάν σίτιση, όσο και για την ποσότητα του φαγητού. Παράλληλα, ελάχιστοι/ες φοιτητές/ριες δικαιούνται στέγαση και αυτοί οι λίγοι που τη δικαιούνται διαμένουν προσωρινά στη ΦΕΜΠ (Ζωγράφου) και στην εστία της ΑΣΟΕΕ. Είναι επίσης σημαντικό να αναφερθεί ότι κάποτε παίρναμε 2 συγγράμματα για κάθε μάθημα ενώ τώρα 1, και αναγκαζόμαστε μάλιστα να πληρώνουμε αδρά για φωτοτυπίες φακέλων και σημειώσεις μαθημάτων. Και σαν να μην έφταναν τα παραπάνω, έχουμε βαρεθεί σε κάθε μετακίνηση από και προς τη σχολή να μας σταματάνε ελεγκτές στα μέσα μαζικής μεταφοράς και να ακολουθεί το σύνθηρες σκηνικό τραμπουκισμού/διεκδίκησης της ικανοποίησης των βασικών αναγκών μας.

Μέσα σε αυτό το ζοφερό σκηνικό, ένα είναι σίγουρο: όσο οι απαντήσεις μας μένουν εγκλωβισμένες σε συντεχνιακά αιτήματα, στην αναζήτηση μιας καλύτερης θεσμικής διαχείρισης από τα πάνω ή στην ανάθεση της πολιτικής και των αγώνων σε “ειδικούς- κατόχους της σωστής γραμμής”, τόσο τα αφεντικά και το κράτος θα βρίσκουν τρόπους να τις καταστήσουν ελεγχόμενες και ανώδυνες γι αυτά. Ενάντια στην αδράνεια και το μούδιασμα των εποχών, κρίνουμε αναγκαία τη ανάπτυξη σχέσεων αλληλεγγύης μεταξύ όσων από εμάς θεωρούμε ότι μας ενώνουν κοινές ανάγκες, επιθυμίες και συμφέροντα, ώστε να χτίσουμε τα αναχώματα μας, να οργανώσουμε και να συνδέσουμε τους αγώνες μας, μέσα και έξω απ'τις σχολές.

Η ΕΛ.ΠΑ.Π. είναι μια συλλογικότητα που γεννήθηκε το 2011 στο Πάντειο. Δεν είμαστε παράταξη και δεν έχουμε σχέση με κόμματα και θεσμικούς φορείς. Λειτουργούμε αντιεραρχικά και οριζόντια μέσα από συλλογικές διαδικασίες συνδιαμόρφωσης. Απορρίπτουμε τους κατεστημένους θεσμούς του φοιτητικού συνδικαλισμού (εκλογές Δ.Σ.) και τις πρακτικές του. Συνεκτικό μας στοιχείο η φοιτητική μας ιδιότητα χωρίς να ξεχνάμε ότι το πανεπιστήμιο δεν είναι ξεκομμένο από την υπόλοιπη καπιταλιστική κοινωνία.

